

DE ARBEIDERSRAAD

Raden - Kommunistiese

Beschouwingen

No. 9 .

September. 1935

Wereldcrisis - Wereldrevolutie. (II)

De werkelijke grens van de kapitalistische productie is het kapitaal zelf.

(Karl Marx. Das Kapital.)

Vele "deskundigen" menen dat een nieuwe stijgende lijn in de maatschappelijke ontwikkeling van het kapitalisme niet alleen mogelijk is, doch zelfs verwacht kan worden. Zelfs zijn er, zoals de conjunctuur-specialist G. de Wolf, die beweren, en die voor hun beweringen zelfs, ondanks de Radio-omroep-control-commissie, de Vara-omroep hiervoor ter beschikking krijgen, dat het economische herstel reeds is bereikt en wij alweer in een nieuwe periode van hoogconjunctuur ons mogen verheugen. Wie het twijfelachtige genoeg had de heer de Wolf met veel emphase deze boodschap in de aether te horen slingeren, zal gemerkt hebben, dat deze luidruchtigheid slechts de vorm is waarin zich 's heren de Wolfs eigen twijfel verschuilt. Immers de toehoorders hebben van de zegeningen dezer nieuwe hoogconjunctuur nog slechts gemerkt dat de positie van de arbeidersklasse steeds ellendiger wordt en het aantal werklozen groeit. Wij zullen later de gelegenheid hebben de cijfers - overigens zeer betrouwbare cijfers - van de heer de Wolf nader onder de loupe te nemen.

Opmerkelijk is echter dat ook volgens de heer de Wolf deze nieuwe hoogconjunctuur-golf slechts van zeer korten duur zal zijn. Zo beweerde hij op een bijeenkomst in Amsterdam dat de hoogconjunctuurperiode weliswaar reeds uitgebroken is, doch dat binnen vijf jaar reeds weer een nieuwe inzinking der conjunctuur in uitzicht kon worden gesteld. Een fraai vooruitzicht, vooral als men bedenkt dat, alweer volgens de heer de Wolf, de "hoogconjunctuur-perioden" o.a. getypeerd zouden worden door oorlog en oorlogsdreiging. In wezen zijn de de Wolfse "conjunctuur-perioden" slechts de hoogpunten van de, ook in de kapitalistische eindfase zich demonstrerende op- en neergaande lijn der economische cyclus.

Veel meer dan een poging om de tegenwoordige wereldontwrichting te verklaren en deze verklaring te maken tot grondslag van een revolutionaire nieuwe orientatie van de arbeidersklasse, is deze theorie van den conjunctuur-goochelaar basis voor die misselijke politiek die voor Nederland dévaluatie aanprijst als het begin van een nieuwe economische wijsheid. Volgens de heer de Wolf immers zou de hoge nederlandse valuta als een soort golfbreker werken, waardoor de vruchtbare wateren der conjunctuurgolf de uitgedroogde gronden van de nederlandse economie niet zouden kunnen bevloeden. Dit nu is volkomen in strijd met de feiten. Later, vele sociaal-democratische leiders hopen op de terugkeer van het "normale" kapitalisme, omdat zij hiervan het herstel van, wat zij de "normale" arbeidersbeweging achten te zijn, verwachten. De heer de Wolf nam de vrijheid de revolutionair marxistische crisistheorie als een soort wensdroom voor te stellen. Wij vragen echter: is zijn cautchouctheorie iets anders dan de wensdroom van hen, die de oude reformistische "Arbeidersbeweging" voor willen gestabiliseerd zien? Hij en zijn vrienden vergeten hierbij echter dat een stabilisatie van het kapitalisme thans, nu het fascisme zo zeer is voertgewoerd, veelmeer een stabilisatie

van het fascisme, dan een herstel van de "normale" reformistische arbeidersbeweging zou betekenen. De hoop op kapitalistische stabilisatie, waarvoor de heren de Wolf e.s. de theorie leveren, is slechts een typisch staal van sociaal-democratische illusionisme. Evenzo illusionistisch is het om op deze en dergelijke theorieën de politieke stelling op te bouwen, die thans in de strijd tegen "Colijn" (bankkapitaal) zoveel opgeld doet, n.l. dat de waarde-handhaving van het ruilmiddel een economisch herstel dat zich principiële zou doorzetten, duurzaam zou kunnen tegenhouden. Onder invloed van den "practicus" Kisthijzen begint de C.D.A.P. meer en meer de partij van de devaluatie te worden. Zij heeft dit nodig om de illusie te wekken dat ze in staat zal zijn een kapitalistische herstellpolitiek te voeren. Zij drijft hiertoe va banque politiek van de ergste soort. Een mislukking van deze politiek zal een reusachtige versterking van de fascistische demagogie betekenen, die niet zal nalaten ~~de~~ grote groepen van, door devaluatie verarmde kleine burgers, boeren en arbeiders tegen "het marxisme" op te tillen.

Vooral het feit dat nog slechts zeer weinige landen tot de "echte goudlanden" behoren spreekt voor de onvruchtbaarheid dezer politieke louse als crisis-oplossing. In wezen is devaluatie een poging tot vernieuwde en slechts betrekkelijk begrensde loonsverlaging over de gehele linie. Is zij een poging tot nieuwe reusachtige onteigening van kleinere ~~bezitters~~ bezitters en van kleine spaarders die van hun spaarpenningen worden beroofd. Een bevordering van de tendens der monopolistische kapitalistische ontwikkeling. Zij wil door verhoging van de graad van uitbuiting, door verhoogde concentratie van het kapitaal, door verscherpte onteigening de verstoerde harmonie in de kapitalistische economie weer herstellen. Zij kan slechts een adempauze betekenen, gekocht door de verscherpte uitmorgeling der massa's. Deze verscherpte uitmorgeling der massa's betekent echter dat de kapitalistische afzetmarkt tenslotte nog meer ingekrompen wordt.

Alle perioden van verhoogde kapitalistische uitbuiting van "adempauze" zonder duurzame oplossing, gepaard met felle oorlogsdreiging en opbouw van een reusachtige industrie tot vernietiging van menselijke waarden, alias oorlogsindustrie noemt de heer de Wolf hoogconjunctuur-perioden. Zij zijn de wankelende grondslag waarop de sociaal-democratie, althans de partijchefs, hun "herstellpolitiek" opbouwen. Zij bouwen op los zand.

Naast de genoemde vijanden van de revolutionair - marxistische crisistheorie zijn er ook velen die haar aanvallen in kringen die zich aan de linkerhand van de arbeidersbeweging zeggen te bewegen. Jaren geleden reeds moesten wij, als politieke woordvoerders en theoretici der Kommunistische Arbeiders Partij (K.A.P.N.), de strijd aanbinden tegen allerlei elementen uit verschillende "arbeiderspartijen" en "groepen" die, ieder op hun manier, de revolutionair-marxistische crisistheorie bestreden en trachten om hals te brengen. Ook toen hoorden we, evenals nu van de conjunctuur-fetichisten, dat er van een crisis van het kapitalisme als systeem, "helemaal geen sprake was". Vele van deze lieden zijn thans, mede onder invloed van ons optreden, in de K.A.P. overtrigde aanhangers geworden van de opvatting dat het kapitalisme zich niet meer duurzaam kan herstellen. Naast dezen zijn er echter nog steeds enkele anderen die zich in het gezelschap van den heer de Wolf blijbaarder beter thuis gevoelen als in dat van de revolutionair-marxistische crisistheorie.

In een artikel in de "Räte-Korrespondenz" (P.I.C. uitgave) wordt gepolemiseerd tegen den Duitschen theoreticus Henryk Grossmann, die in zijn boek "Das Akkumulations- und Zusammenbruchsgesetz des kapitalistischen Systems" o.a. tracht aan te tonen dat de kern van de marxistische crisistheorie ligt in de opvatting, dat economisch gesproken het kapitaal aan zijn eigen innerlijke tegenstrijdigheden tegrond moet gaan. De "marxisten" van de P.I.C. menen, evenals Sam de Wolf, dat deze theorie "mechanisch" zou zijn. Evenals de Wolf menen zij dat economisch gesproken de kapitalistische cyclus, de mogelijkheid dus van voortdurende reproductie en accumulatie van het kapitaal, historisch onbegrensd is. Ook voor hen zijn de crises slechts "normale" verschijnselen van de ka-

pitalistische ontwikkeling. Rijpalen van de vooruitgang (!), geen merktekenen van de ondergang. Een theorie die o.a. hierop neerkomt dat de ups en downs ook in de huidige cyclische ontwikkeling bewijzen, dat een periode van nieuwe hoogconjunctuur weer mogelijk is. Zij menen dat deze nieuwe hoogconjunctuur het karakter zal dragen ~~xxx~~ en uiting zal zijn van de monopol-kapitalistische dictatuur. Evenals de andere conjunctuur-fetichisten vergissen zij zich. Tal van feiten zijn er om aan te tonen dat het kapitalisme reeds in het einde der vorige eeuw zich bewoog in de richting van de permanente crisis. In het eerste gedeelte onzer beschouwingen (No. 8.) toonden wij reeds aan dat de wereldoorlog een "adempauze" in deze ontwikkeling betekende. Wie b.v. om slechts een feit te noemen, de cijfers van de engelse werklozen-statistiek der laatste 60 jaren beschouwd, zal het o.a. opvallen, dat in de jaren 1880 - 1895 de procentuele werklozen-cijfers ondanks de toen heersende crisis onvergelyklijk veel lager waren dan in de "hoogconjunctuur-perioden" na 1918. Dit voorbeeld is een der velen die bewijzen dat crisis de normale toestand van het kapitalisme is geworden.

Als de diepere economische drijfkracht van de crisis in de periode der kapitalistische eindfase dient het feit te worden beschouwd dat het stabiele (vaste) kapitaal (productiemiddelen, machines etc.) de neiging heeft zich sterker te ontwikkelen dan het variabele kapitaal. De winstaanwending van het geaccumuleerde kapitaal in de productie-kringloop dwingt tot steeds grotere uitbreiding van het productie-apparaat, dat zich onevenredig en we zouden haast zeggen tot in het onevenwichtige ontwikkelt. Tegenover deze relatief snelle en relatief onbeperkte ontwikkeling van het productie-apparaat staat de beperkte ontwikkelingsmogelijkheid en opnamegeschiktheid van het, door de kapitalistische winstbehoefte ingesnoerde afzetgebied. De door ons aangevoerde innerlike tegenstellingen in de kapitalistische maatschappelijke ontwikkeling ontstaan uit deze tendens die het feit demonstreert dat met de wereldoorlog van 1914 - 1918, ondanks alle op en neergangen, de historische eindfase van het kapitalisme is ingetreden. Het is die tendens die de maatschappelijke, de politieke, de algemeen menselijke ontwikkeling zal beheersen tot het kapitalisme door het kommunisme wordt opgevolgd. De oplossing van het kapitalisme, en de opkomst van het kommunisme, is natuurlijk niet alleen een kwestie van zuiver-economische dwang-motie. Zij kan slechts het resultaat zijn van de, onder invloed der geschetste economische ontwikkeling groeiende en historisch politiek noodzakelijke revolutionaire wilsuiting en daadkracht van het proletariaat.

Formeel polemiseert de P.I.C. in genoemd artikel tegen Grossmann, in werkelijkheid echter tegen de revolutionair-marxistische crisistheorie van de K.A.P. Immers met de speciale uitlegging van Grossmann heeft de crisistheorie van de K.A.P. niets uit te staan, al ontkennen wij dat de manier waarop de P.I.C. Grossmanns stellingen weergeeft deze tot hun recht zouden doen komen. Volkomen los van Grossmann had de K.A.P. reeds in 1922 haar doodscrisistheorie geformuleerd, die later in een reeks van artikelen, over een groot aantal jaren verdeeld, verder ontwikkeld en met feiten gemotiveerd is. Dat hier in hoofdzaak tegen de K.A.P. gepolemiseerd wordt blijkt uit de inleiding waarin gezegd wordt! "Zij (de doodscrisistheorie) werd dan echter behandeld door de oppositiebeweging der K.A.P., welke de aanvaarding van de doodscrisis tot een onderscheidings-kenmerk tussen het revolutionaire en het reformistische standpunt maakte." We zullen niet de vraag behandelen in hoeverre de G.I.C. gelijk heeft met haar bewering dat de revolutionair-marxistische crisistheorie eigenlijk uit de IIIe Internationale afkomstig zou zijn en door deze later zou zijn opgegeven. Dit is een van die goedkope algemeenheden die voor de vaststelling van de historische groei van donkeelden nog gevaarlijker zijn dan zij zijn voor de verklaring van gebeurtenissen en feiten. Niet in het minst is het feit dat de IIIe Internationale de groepen die indertijd begonnen binnen haar rijen de revolutionair-marxistische crisistheorie te ontwikkelen uitstootte, een merkteken voor de rechte ontwikkeling der internationale ook in politiek opzicht geweest. Crisistheorie en verklaring van de tegenwoordige algemeen maatschappelijke ontwikkeling zijn onverbreeklijk met elkaar verbonden. Deze waarheid voelt de G.I.C. ook.

Daaron waarschuwt zij tegen de doodscrisistheorie. "De zware en langdurige crisis, (ook een definitie!) die in 1930. (sic!) begon, heeft ongetwijfeld de geesten voor zulk een theorie van de doodscrisis ontvankelijker gemaakt. In het onlangs verschenen manifest van de 'United Workers of America' wordt Grossmanns theorie gemaakt tot de theoretische basis van een nieuwe oriëntatie der arbeidersbeweging." De vrees van de G.I.C. dat de doodscrisistheorie juist thans in de geest der massa's ingang vinden beschouwen wij als reactionair. Immers juist nu bestaat de mogelijkheid dat de doodscrisistheorie, doordat zij de geest der massa's gaat beheersen wordt tot een revolutionaire macht. Wordt tot de grondslag waarop de massa's hun geloof in de kracht van het kapitalisme gaan verliezen en geloof in eigen kracht gaan krijgen. Het is een reeds lang door ons weerlegde dwaasheid dat de revolutionair-marxistische crisistheorie als basis voor een nieuwe arbeidersbeweging "mechanics" zou zijn. Evenals elke economische theorie tracht zij de grondslag te onderzoeken waarop de massa's zich zullen en kunnen bewegen. Het politiek beslissende is dus niet de economische crisis, doch de beweging der massa's. De beweging der massa's die echter zonder een bepaalde historische gebodene economische basis volkomen illusoir gemaakt wordt. Daarom is de revolutionair-marxistische crisistheorie niet "mechanics" maar historische-materialistische en dialectische. Zij geeft de beweging der massa's de economische ondergrond die het proletariaat nodig heeft om het kapitalisme beslissend te vernietigen en zijn eigen maatschappij-systeem op te bouwen.

Zoals op de theorie van Sam de Wolf een bepaalde reactionaire politiek wordt opgebouwd, zo ook op die van de G.I.C. Er is nu eenmaal, marxistisch gesproken, een onverbreeklijk verband tussen economische theorie en politieke stellingname. Een theorie die uitgaat, ondanks de schreeuwende feiten van onze tijd, van de opvatting dat het kapitalisme ~~mark~~ ~~wat~~ zijn eigen innerlijke krachten aangaat, nog sterk genoeg is, zulk een theorie kan tot niets anders leiden dan tot passiviteit en praktische onderwerping aan de reactionaire krachten die het ondergaande kapitalisme nu oproept. Daarom moet alles gedaan worden opdat deze schoolmeesterachtig-dorre bestrijding van de marxistische crisistheorie van de kant der G.I.C. niet weer, zoals dit in een recente politieke gebeurtenis door de "Reedboek-Kommunisten" gebeurde, als het radenkommunistische standpunt inzake de crisis kan worden gekenschetst.

Uit de boven weergegeven economische gronden is de huidige wereldpolitieke ontwikkeling te verklaren. De "crisis van de democratie", de groei van het "fascisme", zijn beide slechts politieke uitingen van de economische wereldcrisis die het kapitalisme tot in zijn wortels aansprekt. Mussolini's expansiedrang en oorlogsdrijfverij, die tot steeds scherper toespitsing van de tegenstellingen tussen de grootmachten leidt, en die Europa in de bloedzee van een nieuwe wereldoorlog dreigt te storten. Hitlers precare positie, die hem enerzijds dwingt de zaakvaarnemer van het bankkapitaal, Schacht, de vrije hand te laten, doch anderzijds ~~aan~~ tot ordinaire paradevoertuigen als de Murnberger Jahrmakkt en het bijeenroepen van de pseudo-rijksdag. De pogingen van de status quo machten, waaronder Rusland, om de opdringende konurrenten terug te dringen of door een compromis tevreden te stellen. Het bezetten van de belangrijkste strategische punten in de Middellandse zee door de engelse vloot. De golf van, tegen de opkomende proletarische revolutie gericht, anti-socialistische en anti-marxistische. Zij allen kunnen tenslotte slechts uit de ineenstorting van het kapitalisme worden verlaard.

Ook voor West-Europa dreigt het gevaar van een fascistische overheersing in een of andere vorm. Immers het fascisme is in wezen niets anders dan een degeneratie-verschijnsel van het ondergaande kapitalisme. Een degeneratie-verschijnsel, voortvloeiend uit het morele, zedelijke en politieke verval dat van de kapitalistische ondergangscrisis het gevolg is. Sonder in staat te zijn zelf nieuwe levenswaarden in de plaats van de ondergaande oude te stellen, is het fascisme gedwongen ook de laatste barbaars onmenselijke conschwenties van het kapitalisme de massa's op te leggen.

Bij vele groepen, ook die zich aan de linkerzijde der arbeidersbeweging bewegen, vinden wij de "objectieve" voorstelling, alsof

het fascisme een "hogere" vorm van kapitalistische staatsleiding zou zijn. Een volkomen misvatting, die gebaseerd is op een foutieve beoordeling van de economische ontwikkeling. Anderzijds zijn er groepen die verder gaan in deze soort beoordeling van het fascisme en er niet alleen een "hogere" vorm van kapitalistische ontwikkeling in zien, doch er zelfs "kollektivistische" strekkingen in waarnemen. Het behoeft wel niet nader te worden aangetoond dat deze gedachte aan een innerlijke tegenspraak leidt. Een politiek systeem kan bezwaarlijk, zowel gemonopoliseerd kapitalisme met zijn tot in het onmenselijke gestegen uitbuitingsgraad als "kollektivistische" betekenissen. Hier wordt met het woord kollektivisme op dezelfde wijze gesold als de nazi's zich met het woord "socialisme" veroorloven. Alleen wie zich in strijd met de feiten, op de grondslag ~~XXXX~~ stellen dat het kapitalisme zich weer tot nieuwere, "hogere" vormen ontwikkelen kan, kunnen tot de reactionair-donne conclusie komen, dat het Hitlerisme tegelijkertijd een vooruitgang van het kapitalisme en de invoering van kollektivistische vormen zou betekenen. Slechts wie zich door de romanties kleinburgerlike frasen van het nazidom laten vangen, kunnen menen dat het Hitlerisme een soort renaissance van het kapitalisme zou voorstellen. Het verband tussen economische theorie en politieke stellingname is hier wel zeer duidelijk.

Voor ieder die iets begrijpt van de problemen der wereldcrisis is het duidelijk, dat, indien die mogelijkheid er al was, het kapitalisme de crisis slechts zou kunnen oplossen, indien het zou gelukken de nationale afscheidingen en beperktheden uit te schakelen. De fascistische voorstellingen echter verscherpen en accentueren de nationale tegenstellingen. Noch politiek, noch economisch heeft het fascisme de kracht om nieuwe waarden te scheppen. Noch voor het kapitalisme, noch voor de arbeidersklasse kan het nieuwe perspectieven openen. Het is impotent omdat het verboden is aan en uitdrukking is van de impotentie van een ondergaand systeem.

Tegenover onze stelling zou men kunnen opmerken dat reeds voor de nachtsurpantie door het fascisme de vernietiging van de burgerlijk-democratische staatsvormen en ideologieën een aanvang had genomen. Dat ook in de z.g. "democratie" deze ontwikkeling zich baanbreekt. Zeker. De "burgerlijke democratie", zoals wij die kenden, is een bepaalde, politieke vorm van kapitaal-overheersing. Zij is de uitdrukking van het imperialisme ener vorige periode waarin de bourgeoisie voor de handhaving van haar machtspolitiek vooral de medewerking van de officiële arbeidersbeweging nodig had. De nieuwe imperialistische doelstellingen, opgekomen onder invloed van de ondergangscrisis, dwingen de bourgeoisie haar massa-basis te verleggen naar het kleinburgerdom en ook in de oude kapitalistische landen de resultaten van de burgerlijk democratische ontwikkeling af te breken.

Er is voor het proletariaat geen enkele reden zich dit alles, deze afbraak, deze kneveling, deze barbaarsheid op te laten dwingen, met een beroep op de historische overleefdheid van de burgerlijke democratie. Een dergelijke "revolutionaire" stellingname betekent niets anders dan de onderwerping van het proletariaat aan de kapitalistische degeneratie. Er is een tegenstelling ontstaan tussen de bourgeoisie en haar historie. Er is voor het proletariaat geen reden zich met de tradities der bourgeoisie te vereenzelvigen, maar ook geen reden het de bourgeoisie gemakkelijker te maken haar eigen tradities af te breken. In de tegenstelling tussen de revolutionaire verzetgeest die het fascisme oproept en de onmenselijke werking van het ineenstortende kapitalisme demonstreert zich de dynamiek, de revolutionaire beweging van ons tijdvak.

STEUNT!

VERBODEN TOEGANG VOOR ALLE
ANDERE PERSONEN

EN

o

"DE ARBEIDERSRAAD!"

We zetten in het bovenstaande de publicatie van ons uitvoerige geschrift, in het vorige no. begonnen, voort.

Uit: Herman Gorter. "De Arbeidersraad"

"De Arbeidersraden maken het verstand
Des arbeiders voor regeling der productie.
Zij maken hem den stichter der constructie
Der wereldarbeid in 't gelukkig land

Waar de roge reeds is aan 't Communisme.
Zij maken almachtig zijn vaste hand
Om neer te slaan al wat nog maakt te schand
Om steun te geven aan wat op bouwt 't Communisme.

All' Arbeiders, elk, worde' door de raden
Een deel van het opbouwende geheel,
Zich bevrijdende naar lichaam en geest.

All' Arbeiders worden door hen de zaden
Der nieuwe vrije mense'; elk voor zijn deel.
In hen ontstaat de mens, verdwijnt het beest!"

"De Arbeidersraden scheppen eerst den mens
In zijn eindeloze stralende Blijheid,
In zijn weergalose eeuwige vrijheid,
Die slechts in der mensheid vrijheid vindt haar grens.

De Arbeidersraden maken, van het kind
Tot den oudsten slechts dienaars der gemeenschap,
Zij zijn de verdolgers van de alleenschap,
Ieder mens slechts op 't heil van allen zint.

De Arbeidersraden zijn dus zelf het licht,
Dat uitstraalt de gemeenschap in 't heelal,-
Goals een licht verspreidt een vast kristal.-

Zij zijn der mensheid kristal en haar licht,
Zij zijn der ene mensheid schoonste klaarheid,
Immors: zij zijn niets dan haar Samen- Arbeid."-

=====

Fragment uit: De Arbeiders Alleen.

De arbeiders alleen, en niet de macht'gen,
Niet de koningen, -, o! niet de kooplieden!
Niet de bankiers en niet de fabrikanten!
En niet de winkeliers en niet de boeren!
Niemand van 't kapitaal.
De arbeiders alleen, de alleen machtigen.

.....

De arbeiders alleen, en niet het Zelf,
Tenzij zover het een is met d'arbeiders,
En met de Kommunistische Gemeenschap.

.....

De arbeiders alleen in hunne Raden!
Want zij zijn het, die d'Eenheid brenge'op aarde,
De Eenheid aller mensen en de Vrijheid
Van ieder door de samenwerking aller,
En dus 't geluk aller mensen op d'aarde.
De arbeiders alleen. Hen, hen alleen.

Het "demonstratief congres" der S.A.A. en wij

De groep "De Arbeidersraad" is, evenals een
aantal andere groepen, uitgenodigd aan het demonstra-
tief congres, georganiseerd door de S.A.A. op 29. Sept.
in Handwerkersvriendenkring te Amsterdam, deel te ne-
men.

Wij achten het van belang dat zowel onze
lezers als de congres-bezoekers ons standpunt zullen
vernemen. Wij publiceren daarom het antwoord-schrijven,
door ons aan de organisatoren gericht.

Amsterdam, 13. Sept. 1935.

Aan de S. A. A.

W.I.

Wij bevestigen de ontvangst van jullie schrijven d.d.
3. d. e. en delen jullie in het hiernavolgende het resultaat onzer be-
sprekingen naar aanleiding ervan mede.

De reusachtige verscherping van de ineenstortingscri-
sis van het kapitalisme heeft in een aantal landen geleid tot een ver-
scherping van de kapitaals-dictatuur, de politieke uitdrukking van de
degeneratie van het kapitalisme, de heerschappij van het fascisme. Deze
dictatuursverscherping heeft niet alleen de officiële arbeidersbeweging
vernietigd, maar tegelijkertijd reusachtige obstakels opgeworpen tegen
de opkomst van een proletarische revolutionaire klassebeweging. De kneve-
ling der arbeidersklasse, de vernietiging van elke mogelijkheid legaal on-
te treden der arbeiders, heeft echter niet de ontwrichtende werking van
de ondergangscrisis kunnen tegengaan. Integendeel. De fascistiese dicta-
tuur heeft in de desbetreffende landen geleid tot een ontzaglijke ver-
scherping der crisis-situatie. Een verscherping zodanig, dat de fascistie-
se dictaturen er in dreigen te stikken.

Voor het Italiaanse fascisme is deze dreiging blijkbaar
het grootst. Italië, niet beschikend over de reserves waarover de Hitler-
dictatuur voorlopig nog beschikt, tracht zich nu met geweld lucht te ver-
schaffen. Lucht te verschaffen door te dreigen met het ontzetten van
een koloniale oorlog in Afrika.

De imperialistische machten van de Volkenbond, Engeland
voorop, zich bewust van de revolutionaire dreigingen in de wereld en in
Italië, trachten de oorlog te verhinderen door Mussolini te dwingen met
een beperkte voldoening van de Italiaanse expansie-drang, ~~gevoegde~~ te ne-
men. De sanctie-politiek is dus geen verzwakking van het Italiaanse fas-
cisme in die zin dat de Italiaanse expansie-drang wordt afgewurgd. De
Volkenbond, gescundeerd door S.A.I., I.V.V. en Komintern, tracht de dreig-
gende ineenstorting van het Italiaanse fascisme te voorkomen, door op
beperkte schaal aan de verlangens van het Italiaanse fascisme te voldoen

Ondanks deze pogingen is de positie van het Italiaanse
fascisme zó, dat een oorlogsconflict schier onvermijdelijk schijnt.

Op dit historische moment staat het proletariaat, in
zijn revolutionaire delen, voor de taak: handelen op te treden.
Want niet alleen een nieuwe mensenslaching dreigt. Zoals herhaaldelijk
in de historie tracht een tot ondergang gedoemd regime een uitweg te
vinden door het ontzetten van de oorlog, daarmee nogerd de ontplooiing
van de revolutie te verhinderen.

De groep "De Arbeidersraad", zich bewust van de nood-
zakelijkheid als revolutionaire formatie nu handelen te
moeten optreden, betreurt het, dat de door jullie voorgestelde actie, in
vorm en opzet, voor ons niet de grondslag biedt waarop inderdaad heelist

handelend kan worden opgetreden.

De methode immers, welke is aangewend bij de poging van de C.A.A. het in jullie schrijven genoemde congres te organiseren, moet door ons genoemd worden als zijnde in strijd met de proletarische democratie. Wij menen dat de initiatiefnemers de, van proletarisch standpunt bezien, grote fout hebben begaan, dat zij niet vooraf de uit te nodigen groepen hebben bijeengeroepen ter bespreking van de noodzakelijkheid van een gemeenschappelijk optreden in het bestaande conflict. We menen dit daarom, omdat we van oordeel zijn dat een dergelijke bespreking, waarbij in de discussie het totaal van problemen en mogelijkheden onder ogen gezien had kunnen worden, grondslag voor een resolutie had kunnen vormen, die dan wellicht in een aantal punten een andere richting had aangewezen dan in de ons toegezonden resolutie is geschied.

De belangrijkste bezwaren tegen de ons toegezonden resolutie willen wij nu nader omschrijven.

Principieel bezwaar moeten wij maken tegen de clause die "het voor de abessijnse proletariats geen verschil uit kan maken of zij door het italiaanse kapitalisme, dan wel door de abessijnse heersers, eventueel door engels-amerikaans kapitaal ondersteund, worden uitgebuit." Het zou ons te ver voeren het probleem van de abessijnse "zelfstandigheid" hier te behandelen. De kwestie is echter ook en vooral van een Europese betekenis. Haar oplossing kan in belangrijke mate invloed uitoefenen op de komende Europese geschiedenis, en dus op de ontwikkeling van een proletarische klasse-beweging in Europa. De heerschappij van Mussolini in Abessinië, het slagen dus van de italiaans-fascistische wanhoops-politiek, zou een enorme versterking van het fascisme in het algemeen, dus ook van het Duitse, betekenen. Het is dus niet onverschillig of Mussolini in Abessinië gaat heersen, daardoor de heerschappij van het fascisme versterkend. Het is integendeel van belang dat Mussolini's plannen mislukken, omdat deze mislukking het begin van de ineenstorting van het italiaanse en van het Duitse fascisme kan betekenen. Daarom beschouwen wij deze clause in haar algemeenheid als principieel verwerpelijk en als politieke leuze uiterst gevaarlijk.

Wij menen dat door het feit, dat ten aanzien van het italiaanse ~~XXXXXX~~ proletariaat niet wordt aangeraden tegen de fascistische overheersers revolutionair op te treden, practies positie gekozen wordt ten gunst van het italiaanse fascisme, dus voor de bloedigste en gevaarlijkste vijanden van het proletariaat.

Wij menen voorts dat door de gestelde resolutie, waarvan de aanvaarding in de gegeven tekst voorwaarde voor deelname aan het geprojecteerde congres is, de discussie over de mogelijke noodzakelijkheid van revolutie-oorlogen zonder meer afgesneden. Aangezien we menen, dat in bepaalde situaties die delen der wereld, waarin het proletariaat de macht heeft veroverd, voor de noodzakelijkheid van het voeren van revolutie-oorlogen kunnen worden gesteld, o.a. als afweer tegen dreigende contra-revolutionaire interventie, kan onze groep een formulering, waarbij elke oorlog als zijnde in het belang van het kapitalisme, niet aanvaardden.

Alhoewel de groep "De Arbeidersraad" er zich van bewust is, dat de burgerlijke democratie is een vorm van kapitaals-dictatuur, meent zij toch dat een politiek, die de arbeiders aanraadt o.a. de vrijheid van vereniging, van vergadering, de persvrijheid zonder strijd op te geven, is een contra-revolutionaire politiek. Immers, het opgeven van de z.g. democratische rechten zonder strijd betekent niet alleen dat aan de fascistische contra-revolutie geen verzet zal worden geboden, want een proletarische raden-beweging van betekenis is als massa-beweging nu niet aanwezig maar groeit pas in de strijd, doch het betekent tevens dat de opkomende raden-beweging in de Rijn wordt gesmoord en slechts met grote offers weer kan opkomen. De groep "De Arbeidersraad" meent dat van de verdediging van de burgerlijke democratie moet worden gemaakt de grondslag voor de strijd om de proletarische macht, een strijd waarbij beide vormen van kapitaals-dictatuur, fascisme en burgerlijke democratie worden vernietigd en vervangen door de proletarische dictatuur op de grondslag van de arbeidersraden.

Naast deze door ons genoemde bezwaren van algemeen politieke aard bestaan er bij ons tevens zeer ernstige politieke bezwaren tegen enige der mede uitgenodigde groepen. Wij menen dat een optreden van revolutionaire groepen niet gecompromiteerd mag worden door een verbinding met formaties, wier positie name ten aanzien van verschillende vraagstukken niet anders dan praefascistisch kan worden genoemd. Uitgaande hiervan meent de groep "De Arbeidersraad" dat een gezamenlijk optreden met o.a. de groepen rondom de "Vrije Socialist", de G.I.C. en de L.A.O. onaanvaardbaar is.

Aangezien wij niet de geringste behoefte eraan hebben groepen op een onproletarische manier uit een eventuele samenwerking uit te sluiten, achten wij het noodzakelijk onze politieke bezwaren tegen elk van de genoemde groepen nader te motiveren.

Wij menen dat het voor revolutionaire proletariats onmogelijk is met de groepen rondom de "Vrije Socialist" samen te werken op grond van de uitgesproken anti-semitische publicaties in dat blad.

"In het onderbewustzijn van iedere jood leeft een drang naar de republiek, en de democratie - niet omreden zij bepaald overtuigde democraten of republikeinen zijn, maar omreden de republiek en de democratie hen vrijheden waarborgen, waarbij zij zich, als natie in de natie, beter uit kunnen leven en waarbij zij zich kunnen doen gelden als een onuitroeibare minderheid van betekenis."

"De joden moesten van het onbaatzuchtige socialisme der anarchisten niets hebben."

"Strijd voor een ideaal, voor een samenleving die geen win, loon en macht uitsluit is voor het gros der joden een onbegrijpelijke zaak."

"Onder joodse invloed heeft men van het socialisme, hier te lande een heerskijftuur gemaakt en straks zal blijken dat alleen de joden, als geheel genomen, als natie in de natie dus, aan invloed zullen hebben gewonnen in de halve eeuw van z.g. socialistische strijd."

"De oude anarchistische beweging nu was niet anti-semitisch genoeg."

(De Vrije Socialist, Woensdag 16 Mei '34)

Deze citaten zijn voldoende gekarakteriseerd door er op te wijzen dat zij letterlijk ten aanzien van de joden hetzelfde standpunt innemen als het Duitse racistische fascisme. Tussen de anti-semitische uitvalten hier genoemd, en de aanvallen op de joden in het algemeen en die in de arbeidersbeweging in het bijzonder, in de nazi-pers (denk aan Streicher's achendblad "Der Stürmer") is geen verschil.

Voor revolutionairen, die zich in proletarische solidariteit verbonden voelen met de door de geestverwanten van de "Vrije Socialist" vermoorde "baatzuchtige joden", Erich Mühsam, Gustav Landauer, Rosa Luxemburg e.a. kan ten aanzien van de "Vrije Socialist" en zijn aanhang slechts de houding, in aanmerking komen die men aanneemt tegenover de reactionairste vijanden van het proletariaat, de fascistische gebonden, n.l. de meest schone bestrijding tot aan de vernietiging toe.

Ten aanzien van de G.I.C. moeten wij een even scherp afwijzende houding aannemen. En wel op grond van de positie name die groep t.o.v. het fascisme.

"Is het 'harde, revolutionaire plicht, de politieke rechten tot het uiterste te verdedigen', zoals 'De Fakkel' van 1 Febr. '35 meent? Wij menen van niet."

P.I.C. April 1935 No.1

"De fascistische en de kommunistische ideologie hebben beide dit gemeen, dat de individuele belangen worden achtergesteld bij de gemeenschappelijke, dat de mensen niet op zich zelf staande persoonsjes blijven, maar zich samen voegen tot een grotere eenheid. In zoverre kunnen we het fascisme ideologisch beschouwen als een voorloper van het kommunisme."

P.I.C. Juli 1935 No.1.

De G.I.C. neemt dus blijkbaar bij het barbaarse en afschuwelijke rassistiese fascisme, "dat bepaalde groepen van de bevolking (o.a. de joden) van elke deelname aan het productie-proces uitsluit en dat tracht hen elke levensmogelijkheid te ontnemen, "kollektivistiese principes" waar en beschouwt dit als een "ideologische voorloper" van het kommunisme! "kollektivistiese principes" bij de contra-revolutionaire fascistiese bandieten, die dat "kollektivisme", deze "grotere eenheid" verwerkliken door het proletariaat op een ongekende wijze te knevelen en te onderdrukken, door hen in de "kollektivistiese" concentratie-kampen op te sluiten, te martelen en te vermoorden!

Maar dat niet alleen, door de geciteerde uitspraak ontrent de politieke rechten der arbeidersklasse, breekt de G.I.C. elke strijd tegen het fascisme en bereidt zij ideologisch de overwinning van het fascisme voor, door de proletarische verzetsgeest tegen dat barbaarse fascisme te vernielen.

En alsof dit alles nog niet voldoende was, geeft de G.I.C. voor het fascisme deze karakteristiek: het is vooruitgang, want: "Duitsland zet de klok vooruit"!

Tenslotte verwerpen we elke samenwerking met de z.g. L.A.O., aangezien ook deze groep ten aanzien van het fascisme volkomen onbetrouwbaar is gebleken. In strijd met de elementaire begrippen van proletarische solidariteit en proletarische klassenmorale nam de L.A.O. bij de beruchte Rijksdag-brand-affaire de bruine pest tegen de gehele proletarische wereld in bescherming. In plaats dat deze lieden van de Rijksdagbrand-provocatie maakten een wapen om de fascistiese contra-revolutie aan te vallen, deden zij hun uiterste best te bewijzen dat de sadist Göring en de sluipmoordenaar Heildorf onschuldig waren. En alsof zij daarmee nog niet genoeg als beschermers en knechten van de duitse arbeidersmoordenaars waren opgetreden, bood Sirach zich aan, toen het Rijksdagbrandproces voor de bruine pest een eche werd, de taak van den tot zwijgen gebrachten v.d. Lubbe over te nemen. Sirach immers zou in Leipzig bewijzen dat Göring gelijk had met zijn beschuldiging van de "kommunistiese brandstichting". Wij menen dat samen met deze handlangers van het rassistiese propaganda-ministerie een proletarisch revolutionair optreden tegen het italiaanse fascisme niet mogelijk is. Ook tegenover de L.A.O., evenals tegenover de groepen rondom de "Vrije Socialist" en de G.I.C. kan voor revolutionaire groepen maar een houding bestaan: Scherpste bestrijding tot een volledige vernietiging van deze, voor de revolutie schadelijke groepen.

Ondanks al deze opgenoemde bezwaren is de groep "De Arbeidersraad" bereid tot een beslist revolutionaire samenwerking tegenover de italiaans-abessijnse oorlogsdreiging, op de grondslag van een program, vastgesteld na een grondige discussie over de weg, die nu moet worden ingeslagen.

Wij hopen dat de door ons gemaakte opmerkingen voor de S.A.A. aanleiding zullen zijn zich opnieuw over deze kwestie te beraden. Wij hopen verder dat de S.A.A. een ernstig revolutionair optreden wil en dit als leidend motief voor haar optreden zal laten gelden.

Wachten evenwel onze opmerkingen geen aanleiding voor jullie zijn de gevolgde procedure te herzien, dan spreken we de verwachting uit dat dit, ons antwoord, bij de opening wordt voorgelezen als de stellingname van onze groep.

Spoedig jullie antwoord tegemoet ziende, toekomen wij met revolutionaire groet

"De Arbeidersraad"

Kongresbezoekers, Geef Uw adres aan
onze verspreiders!

STEUNT "DE ARBEIDERSRAAD"

B3

A3

B4

A4

B5

A5